

го наричали *уста на царя*, защото, когато раздавалъ правосъдие, считало се, че говорѣлъ самъ царьтъ. При назначаването му на тая длъжностъ, получавалъ една златна верижка, която окачвалъ на шията си, когато трѣбвало да изслушва оплаквания и да сѣди. Тя му спомвала всѣкога, че трѣбва да бѣде строгъ и справедливъ. Въ случай че наруши законитѣ, сѣдѣлъ го самъ царьтъ. Оковавалъ съ сѣщата верижка рѣцетѣ му и го прашалъ въ затвора. Това се случвало много рѣдко.

Бързо се разнесла изъ цѣлото царство вестъта, че престолонаследникътъ и *устата на царя* ще бѣдатъ сѣдени отъ самия царь. А той раздавалъ правосъдие срѣдъ голѣмия площадъ на столицата си предъ очитѣ на много народъ.

Когато довели престолонаследника, царьтъ се обърналъ къмъ него съ думитѣ:

— Не ще може да създава закони оня, който не се е научилъ отъ младини да имъ се подчинява и да ги изпълнява, — и го пратилъ въ затвора.

Довели министра на правосъдието. Той се приближилъ и направилъ дълбокъ поклонъ.

— Ти оскверни моята уста, като се побоя да осѣдишъ единъ нарушителъ на законитѣ. Присѣди самъ, какво заслужавашъ!

Министрътъ свалилъ отъ шията си златната верижка и я подалъ на царя, а после протегналъ дветѣ си рѣце къмъ него. И съ оковани рѣце го отвели въ затвора.

А народътъ падналъ и се поклонилъ предъ справедливостъта на своя царь.

Преразказалъ: Хр. Спасовски

ЕСЕНЬ КРАЙ МОРЕТО

Надъ морскитѣ вълни пѣнливи
и надъ брѣга самотенъ, тихъ, —
хвърчатъ на ято чайки сиви,
изъ незибродни висоти.

Владѣе тѣжна, мрачна есень,
на свода слънчевъ лжчъ не грѣй.
Морето само своята пѣсень
всрѣдъ тишината вѣчно пѣй.

Ненчо Савовъ